Celebrar els orígens

Per PepMaria el dv., 28/07/2017 - 09:00

Cardiòlegs i psicòlegs són els notaris d'una cultura d'acceleració vital, de no parar mai. Una de les causes d'aquest híper-activisme és l'avidesa que desperten les incomptables possibilitats de futur obertes per la tècnica: com que *podem* conèixer i fer tantes coses, *volem* conèixer-les i fer-les totes; i això ens acaba desbordant. Tant si ens desborda l'egoisme (buscar fama, diners o poder) com l'altruisme (fer un món més just), el cas és que som víctimes d'una febre de futur. Per desenfebrar-se, no n'hi ha prou amb ser conscient de la febre: cal fer coses per rebaixar-la. Proposo fer coses que ens connectin, no amb el futur que desitgem construir, sinó amb el passat i els orígens que ens han construït. Proposo celebrar els orígens.

Celebrar quelcom no és tan sols ser-ne conscient. Celebrar és anar –sols o acompanyats- en un lloc concret i passar-hi un temps concret fent coses concretes... amb esperit de festa: calma, gratitud, obertura a l'imprevist. En concret, la diversitat d'orígens senyala diverses formes de celebració.

Venim del cel: la història de l'univers ho testimonia. No podem celebrar-ho dedicant una estona a mirar el cel i els estels a la nit, tot meravellant-nos per l'existència de l'univers? Tot agraint que, com diuen els filòsofs, "hi ha quelcom i no més aviat no res"?

Venim de l'aigua, on va néixer la vida biològica. I estem composats en un 70% d'aigua. No podem celebrar-ho capbussant-nos al mar, al llac o al riu; fruint de la dutxa o de la pluja; assaborint un got d'aigua o d'altres líquids?

Venim del bosc: els primers humans eren caçadors que vivien en coves boscanes. No podem celebrar-ho vagarejant en un bosc o en un parc, mentre fruïm de vegetals i animals i ens sentim agraïts amb aquells coratjosos avantpassats – per molt *salvatges* (del llatí *silva*, bosc) que fossin?

Venim de la casa i del camp. Les neolítiques (van ser les dones!) van començar l'agricultura, la domesticació d'animals i la vida sedentària en cases. No podem celebrar-ho acollint amb gratitud els aliments que mengem i el sostre que ens hostatja, tot honorant així aquelles enginyoses avant-passades?

Venim de civilitzacions urbanes que van inventar l'escriptura. No podem celebrar-ho aturant-nos a polsar el batec de la ciutat, o endinsant-nos amb curiositat en la literatura, el pensament, els "llibres sagrats"?

Venim d'una nissaga: un seguit de generacions que van construir la família on hem nascut i hem crescut. No podem celebrar-ho visitant la nostra gent gran, que ens recordaran les seves històries i faran presents les vides d'avantpassats que no vam conèixer però sense els quals no seríem aquí?

I tanmateix, ¿val la pena celebrar una orígens que també estan tenyits de dolor, sofriment i ambigüitat? Penso que sí, perquè la celebració ens connecta amb l'Origen d'aquests orígens: la Realitat Última capaç de reconciliar i transmetre esperança també en situacions aparentment desesperades.

Així finalment la construcció del futur no serà fruit d'una febre sinó d'una joia i una esperança que volem compartir.

"La vida és un misteri a celebrar." Axel Kaiser, filòsof.

"El Mestre digué: 'La reverència sense cerimònia [celebració] resulta fatigosa. La cura sense cerimònia resulta tímida. La valentia sense cerimònia resulta revoltosa. La rectitud sense cerimònia resulta apressant." Confuci *Analectes* VIII, 2.

"Blanques com la neu, lluents com el jade, les azalees se succeeixen de tant en tant, aïllades, foses amb el bosc d'avets esvelts, com aus incansables i invisibles que atreuen cada vegada més lluny l'ànima dels homes. Respiro profundament l'aire pur del bosc. Estic sense alè, però no malgasto energies. Els meus pulmons semblen haver estat purificats, l'aire penetra fins a la planta dels meus peus. El meu cos i el meu esperit han entrat en el gran cicle de la naturalesa, estic en un estat de serenitat que mai no havia conegut abans." Gao Xingjian *La muntanya de l'ànima* cap. 10.

»Per això us dic: No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit? Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no pas ells? *Evangeli de Mateu 6, 25-26*

· En quins àmbits m'acostuma a agafar la febre del futur?
· Quins orígens acostumo a celebrar, i com ho faig?
· Quins orígens hauria de celebrar més? On, com, amb qui?